28/12/2020

“Για τον πιστό ο χρόνος σημαίνει ευκαιρία και πορεία προς την σωτηρία”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δράμας

Ποιμαντορική Εγκύκλιο εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δράμας κ. Παύλος για την Πρωτοχρονιά στην οποία σημειώνει μεταξύ άλλων: “Για τον πιστό όμως ο χρόνος σημαίνει ευκαιρία και πορεία προς την σωτηρία. Μέσα στην Εκκλησία, με τα ιερά μυστήρια και κυρίως με τη μετάληψη των αχράντων μυστηρίων, λαμβάνει το εμβόλιο της αθανασίας εις ζωήν αιώνιον. Μέσα στην Εκκλησία ο πιστός χλευάζει τον θάνατο λαμβάνοντας διά των αγιαστικών πράξεων τα αντίδοτα κατά της αμαρτίας και του θανάτου, εκμηδενίζει το δηλητήριο της αμαρτίας με το Σώμα και το Αίμα του Λυτρωτού”.

Ενώ σε άλλο σημείο σημειώνει χαρακτηριστικά: “Όλοι ανεξαιρέτως οι αγωνιστές υπήρξαν ευσεβέστατοι και μας άφησαν ατράνταχτα τεκμήρια της ευσέβειάς τους. Αυτή την παρακαταθήκη μας κληροδότησαν οι πατέρες μας. Το ισχνό κρατίδιο που επέτρεψαν οι χριστιανικές δυνάμεις να δημιουργηθεί ήταν χριστιανικό και

Ορθόδοξο, παρότι του επέβαλαν ετερόδοξους ως κεφαλές, που φρόντισαν να αποκόψουν την Εκκλησία από την πνευματική μήτρα του Γένους, το Οικουμενικό Πατριαρχείο, και την κατέστησαν κρατική δομή, ελεγχόμενη από τον καίσαρα. **Δυστυχώς, σήμερα κάποιοι αγωνίζονται ώστε η Πατρίδα μας να αποτινάξει το ιερό ένδυμα της Ορθοδοξίας και να φορέσει τα ράκη της ουδετεροθρησκείας. Αποορθοδοξοποίησαν την παιδεία και επιδιώκουν τον πλήρη εξοβελισμό του ορθοδόξου μαθήματος από τα σχολεία. Η αθεΐα με περισσή θρασύτητα ύψωσε την αναιδή κεφαλή της και προκαλεί.** Αλήθεια, τι νόημα έχουν οι εορτασμοί για το μεγάλο αυτό γεγονός της σύγχρονης Ελληνικής ιστορίας;"

Διαβάστε αναλυτικά την Εγκύκλιο:

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὅσοι εἶπαν τά κάλαντα ἐφέτος ἐπιτέλεσαν μία σπουδαία πράξη ἀγάπης προσφέροντας ἕνα μήνυμα αἰσιοδοξίας, ἐλπίδας καί παρηγοριᾶς στήν ταλαιπωρημένη ἀπό τήν πανδημία ἀνθρωπότητα. Κοντά στά μεγάλα δράματα πού ὅλοι γνωρίσαμε ἀπό τά δελτία τῶν εἰδήσεων, ἐκτυλίσσονται τά μικρά καί τοπικά, ἀλλά ἐξ ἴσου ὀδυνηρά. Μέ ὅλα ὅσα ζήσαμε ἀπό τόν περασμένο Μάρτιο χάθηκε ἀπό μέσα μας ἡ χαρά, βούλιαξαν οἱ ἐλπίδες μας, ἀνατράπηκαν τά δεδομένα, κατέρρευσε ὁ προγραμματισμός μας. Ποιός θά μᾶς ἐπιστρέψει τόν χρόνο πού χάσαμε;

Ἀπό τήν ἄλλη τά κάλαντα τῆς Πρωτοχρονιᾶς, «Ἀρχιμηνιά κι ἀρχιχρονιά», μᾶς τονώνουν τήν ψυχική διάθεση, μᾶς δίνουν ὅπλα, τήν πίστη, τήν ἐλπίδα, τήν ἀγάπη, γιά νά ἀποτολμήσουμε ἕνα νέο ξεκίνημα, ἔχοντας κατά νοῦν ὅτι δέν πρέπει ν' ἀφήσουμε τίποτε στήν τύχη, ἀλλά νά ἐργασθοῦμε ὑπεύθυνα γνωρίζοντας ὅτι πάνω ἀπό τόν χρόνο παρακολουθεῖ τόν βηματισμό μας, «ὁ καιρούς καί χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος» (Πρξ. 1,7).

Ζώντας ὑλιστικά οἱ ἄνθρωποι, ἀντιμετωπίζουν τόν χρόνο σάν ἕνα θηρίο πού τρώει τά παιδιά του, γι' αὐτό κυριαρχεῖ στούς ἀθέους ὑλιστές τό «φάγωμεν, πίωμεν, αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν».

Γιά τόν πιστό ὅμως ὁ χρόνος σημαίνει εὐκαιρία καί πορεία πρός τήν σωτηρία. Μέσα στήν Ἐκκλησία, μέ τά ἱερά μυστήρια καί κυρίως μέ τή μετάληψη τῶν ἀχράντων μυστηρίων, λαμβάνει τό ἐμβόλιο τῆς ἀθανασίας εἰς ζωήν αἰώνιον. Μέσα στήν Ἐκκλησία ὁ πιστός χλευάζει τόν θάνατο λαμβάνοντας διά τῶν ἁγιαστικῶν πράξεων τά ἀντίδοτα κατά τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου, ἐκμηδενίζει τό δηλητήριο τῆς ἁμαρτίας μέ τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Λυτρωτοῦ. Εὔστοχα ὁ ἁγιορείτης προηγούμενος Βασίλειος Ἰβηρίτης τόνισε σέ συνομιλητή του ὅτι οἱ μοναχοί τρῶνε κάθε μέρα λίγο

θάνατο ὡς ἐπιδόρπιο, ἐξευτελίζοντάς τον.

Νά, γιατί ὑπάρχει μεγάλο χάσμα μεταξύ τῶν πιστῶν καί τῶν ὑλοφρονούντων σχετικά μέ τήν λειτουργία τῶν ναῶν. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἐπουσιώδης ὑπόθεση, ἀλλά οὐσιωδέστατο χαρακτηριστικό τῆς ὑπάρξεως τῶν πιστῶν.

Καί ἐδῶ, στήν μαρτυρική μας Ἐπαρχία ἀπό τόν περασμένο Μάρτιο βιώνουμε τήν ἀνεξήγητη ἀστυνόμευση τῶν ἱερῶν ναῶν. Τῆς ἁγίας Βαρβάρας, μόλις τρία περιπολικά ἐπαρκοῦσαν, σταθμευμένα στίς τρεῖς διασταυρώσεις, νά φρουροῦν τίς καθόδους πρός τόν ναό. Ἀντ' αὐτοῦ, τήν παραμονή, ἐπιστρατεύθηκαν 100 ἀστυνομικοί, καί μάλιστα ἦλθε στήν πόλη ὁ ἐπιθεωρητής Βορείου Ἑλλάδος νά ἐποπτεύσει τήν ἀστυνόμευση. Θαρρεῖς πώς θά συλλαμβανόταν στήν περιοχή μεγάλος καταζητούμενος ἐγκληματίας. Τό δέ πρωί, νύχτα ἦταν ἀκόμη, τουλάχιστον εἴκοσι ἀστυνομικοί ἦταν μπροστά στόν ναό. Νά προστατεύσουν ποιόν καί ἀπό τί ; Θυμήθηκα τήν νύχτα τῆς προδοσίας στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ καί τήν φωνή τοῦ Κυρίου : «Ὡς ἐπί ληστήν ἐξήλθετε μετά μαχαιρῶν καί ξύλων συλλαβεῖν με», (Μαρκ. 14, 48). Μάλιστα ! Τό ἀστυνομικό ἀπόσπασμα ἦταν ἐκεῖ μήν τυχόν κι ἔρθει κάποιος χριστιανός νά κοινωνήσει τοῦ Δεσποτικοῦ Σώματος καί Αἵματος. Ὅμως ὁ Χριστός εἰς τόν αἰῶνα μένει.

Ἡ εὐχή τῆς Ἐκκλησίας γιά τόν νέο χρόνο εἶναι νά κατανοήσουν οἱ ἰσχυροί τῆς γῆς ὅτι πρέπει νά σεβαστοῦν τήν ἱερότητα καί τήν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, γιατί ἔτσι μόνο μποροῦν νά λειτουργήσουν σωστά τά ἀνθρώπινα δικαιώματα γιά εἰρηνική, ἀξιοπρεπῆ, δίκαιη καί εὐτυχισμένη συνύπαρξη μεταξύ τῶν λαῶν. Εἴθε οἱ χριστιανικές ἀξίες, πού μεθοδικά ἐξοβελίζονται ἀπό τήν ζωή τῶν ἀνθρώπων νά ἐπανέλθουν, γιατί οἱ ἄνθρωποι διαστρεφόμενοι τῇ συνεργίᾳ τοῦ σατανᾶ χάνουν τήν αἴσθηση ἀποδοχῆς τοῦ Θεοῦ στήν ζωή τους, καί φυτοζωοῦν καταναλώνοντας τά ξυλοκέρατα τῆς ἁμαρτίας.

Τό νέον ἔτος 2021 πού πρίν λίγες ὧρες εἰσόδευσε στήν ζωή μας, μᾶς εἰσάγει τόν ἑορτασμό τῶν 200 ἐτῶν ἀπό τήν ἐπανάσταση τοῦ 1821. Φυσικά ἡ πανδημία θά ἐμποδίσει ὁρισμένους ἑορτασμούς, ἴσως νά εἶναι καλύτερα ἔτσι, ὅμως δέν μπορεῖ νά ἐμποδίσει, νά περιορίσει ἤ νά διαστρέψει τόν ἀναστοχασμό τοῦ καθενός μας γιά τήν μεγάλη αὐτή ἐπέτειο. **Καί ὁ ἀναστοχασμός πρέπει νά στοχεύει στόν ἐπανευαγγελισμό μας στήν ἐθνική ἱστορία, ὅπως μᾶς παραδόθηκε ἀπό τούς ἐμπνευστές, τούς μάρτυρες, καί τούς ἀγωνιστές τῆς Ἐπαναστάσεως. Πρέπει νά μᾶς ὁδηγήσει στήν ἀπόρριψη τοῦ νέου ἱστορικοῦ ἀφηγήματος τῶν νεοεποχιτῶν διανοουμένων πού σκόπιμα τήν διαστρέφουν ὥστε νά στερεώσουν τίς καταστροφικές γιά τό ἔθνος ἀπόψεις τους. Ἀκούσαμε κάποιους νά λένε, ἀνάλογα μέ τήν ἰδεολογία καί τά συμφέροντά τους, ὅτι ἡ Ἐπανάσταση τοῦ 1821 εἶχε πρότυπα τήν Γαλλική καί τήν Ἀμερικανική.**

Τό ποιός ἦταν ὁ σκοπός τῆς Ἐπαναστάσεως μᾶς τό λέει καλύτερα ἀπό τόν καθένα ὁ Ἀρχιστράτηγός της, ὁ θρυλικός Γέρος τοῦ Μωριᾶ :

«Ἡ ἐπανάστασις ἡ ἐδική μας δέν ὁμοιάζει μέ καμμιάν ἀπ’ ὅσες γίνονται τήν σήμερον εἰς τήν Εὐρώπην. Τῆς Εὐρώπης αἱ ἐπαναστάσεις ἐναντίον τῶν διοικήσεών των εἶναι ἐμφύλιος πόλεμος. Ὁ ἐδικός μας πόλεμος ἦτον ὁ πλέον δίκαιος, ἦτον ἔθνος μέ ἄλλον ἔθνος, ἦτον μέ ἕνα λαόν, ὁπού ποτέ δέν ἠθέλησε νά ἀναγνωρισθῆ ὡς τοιοῦτος, οὔτε νά ὁρκισθῆ, παρά μόνο ὅ,τι ἔκαμνε ἡ βία. Οὔτε ὁ Σουλτάνος ἠθέλησε ποτέ νά θεωρήση τόν Ἑλληνικόν λαόν ὡς λαόν, ἀλλ’ ὡς σκλάβους.

Μίαν φοράν, ὅταν ἐπήραμεν τό Ναύπλιον, ἦλθεν ὁ Ἅμιλτον νά μέ ἰδῆ, μοῦ εἶπε ὅτι : “Πρέπει οἱ Ἕλληνες νά ζητήσουν συμβιβασμόν, καί ἡ Ἀγγλία νά μεσιτεύση” . Ἐγώ τοῦ ἀποκρίθηκα, ὅτι : “Αὐτό δέν γίνεται ποτέ, ἐλευθερία ἤ θάνατος. Ἐμεῖς, Καπετάν Ἅμιλτον, ποτέ συμβιβασμόν δέν ἐκάμαμεν μέ τούς Τούρκους. Ἄλλους ἔκοψε, ἄλλους ἐσκλάβωσε μέ τό σπαθί, καί ἄλλοι, καθώς ἡμεῖς, ἐζούσαμεν ἐλεύθεροι ἀπό γενεά εἰς γενεά. Ὁ βασιλεύς μας ἐσκοτώθη, καμμία συνθήκη δέν ἔκαμε, ἡ φρουρά του εἶχε παντοτινόν πόλεμον μέ τούς Τούρκους, καί δύο φρούρια ἦτον πάντοτε ἀνυπότακτα”. Μέ εἶπε : “Ποῖα εἶναι ἡ βασιλική φρουρά του, ποῖα εἶναι τά φρούρια;” – “ Ἡ φρουρά τοῦ Βασιλέως μας εἶναι οἱ λεγόμενοι Κλέφται, τά φρούρια εἶναι ἡ Μάνη καί τό Σούλι καί τά βουνά”. Ἔτζι δέν μέ ὁμίλησε πλέον».

Τό μαρτύριο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη Γρηγορίου Ε΄ στίς 10 Ἀπριλίου 1821, ἀνήμερα τοῦ Πάσχα, ἐξαγρίωσε τούς ἐπαναστάτες, καί κατετάραξε ὁλόκληρο τόν χριστιανικό κόσμο. Ἡ φρικτή αὐτή πράξη ἄνοιξε τόν δρόμο γιά τήν ἀπελευθέρωση τῶν Ἑλλήνων, διέρρηξε κάθε σκέψη συμβιβασμοῦ, καθιστώντας τόν ἀγώνα ἱερό.

Ὁ ξένος ἱστορικός G. Gervinus ἔγραψε γιά τό μαρτύριο τοῦ Πατριάρχη τά ἑξῆς:

«Σέ ὅλες τίς ἐπαρχίες ἔδωσε τό σύνθημα γιά τήν πιό τρομερή ἐκδίκηση. Στιγμάτισε τόν Σουλτάνο στά μάτια ὅλων τῶν Ἑλλήνων μέ τό στίγμα τοῦ σφαγέα. Ἔδωσε στόν ἀγώνα τόν χαρακτήρα ἑνός καταστροφικοῦ πολέμου. Ἐξαφάνισε καί τήν τελευταία σκέψη μιᾶς πιθανότητας συμφιλίωσης, συμβιβασμοῦ καί ὑποταγῆς. Διήγειρε τόν οἶκτο ὅλου τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου ὑπέρ τοῦ δυστυχισμένου ἔθνους τῶν Ἑλλήνων. Ὑπῆρξε ἡ κρίσιμη ἀφορμή γιά τή ρήξη μεταξύ Ρωσίας καί Πύλης».

Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἀγωνιστές ὑπῆρξαν εὐσεβέστατοι καί μᾶς ἄφησαν ἀτράνταχτα τεκμήρια τῆς εὐσέβειάς τους. Αὐτή τήν παρακαταθήκη μᾶς κληροδότησαν οἱ πατέρες μας. Τό ἰσχνό κρατίδιο πού ἐπέτρεψαν οἱ χριστιανικές δυνάμεις νά δημιουργηθεῖ ἦταν χριστιανικό καί Ὀρθόδοξο, παρότι τοῦ ἐπέβαλαν ἑτερόδοξους ὡς κεφαλές, πού φρόντισαν νά ἀποκόψουν τήν Ἐκκλησία ἀπό τήν πνευματική μήτρα τοῦ Γένους, τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, καί τήν κατέστησαν κρατική δομή, ἐλεγχόμενη ἀπό τόν καίσαρα. Δυστυχῶς, σήμερα κάποιοι ἀγωνίζονται ὥστε ἡ Πατρίδα μας νά ἀποτινάξει τό ἱερό ἔνδυμα τῆς Ὀρθοδοξίας καί νά φορέσει τά ράκη τῆς οὐδετεροθρησκείας. Ἀποορθοδοξοποίησαν τήν παιδεία καί ἐπιδιώκουν τόν πλήρη ἐξοβελισμό τοῦ ὀρθοδόξου μαθήματος ἀπό τά σχολεῖα. Ἡ ἀθεΐα μέ περισσή θρασύτητα ὕψωσε τήν ἀναιδῆ κεφαλή της καί προκαλεῖ. Ἀλήθεια, τί νόημα ἔχουν οἱ ἑορτασμοί γιά τό μεγάλο αὐτό γεγονός τῆς σύγχρονης Ἑλληνικῆς ἱστορίας;

Ἀδελφοί μου,

Ἄς ἀκούσουμε τήν Παύλεια προτροπή : «Γνωρίζετε σέ ποιό καιρό ζοῦμε, ὅτι εἶναι ὥρα πλέον νά σηκωθοῦμε ἀπό τόν ὕπνο· Ἡ νύχτα προχώρησε, ἡ δέ ἡμέρα πλησίασε. Ἄς ἀποβάλωμε τά ἔργα τοῦ σκότους καί ἄς φορέσωμε τά ὅπλα τοῦ φωτός. Ἐνδυθεῖτε τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό» (Ρωμ. 13, 11-14), καί ὡς ἀπόγονοι μαρτύρων καί ἡρώων, ἄς φιλοτιμηθοῦμε νά ἀκολουθήσουμε τήν φιλοθεΐα τους, τήν φιλοπατρία τους, τήν ἀνιδιοτελῆ τους ἀγάπη, ὥστε νά ζήσουμε σ’ ἕναν κόσμο τιμιώτερο μία ἀξιοπρεπέστερη ζωή σύμφωνα μέ τίς παραδόσεις μας. Ἄς μήν ἐπαναπαυθοῦμε σέ ὅ,τι μας προσέφεραν ἐκεῖνοι πού θυσίασαν τή ζωή τους γιά τήν πίστη καί τήν πατρίδα. Ἄς μήν τελματώσουμε στίς δάφνες μας, ἀλλά νά σταθοῦμε ὄρθιοι στίς ἐπάλξεις στόν νέο σταθμό τῆς ζωῆς, τό 2021. ΑΜΗΝ.

Διάπυρος πρός Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΔΡΑΜΑΣ ΠΑΥΛΟΣ